

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 616/2017-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. decembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Tos 77/2017 z 9. augusta 2017, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. októbra 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Tos 77/2017 z 9. augusta 2017 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“).

2. Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 T 151/2014-727 z 9. apríla 2015 uznaný za vinného zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. a) s poukazom na § 123 ods. 3 písm. h) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní desať rokov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Proti rozsudku okresného súdu č. k. 1 T 151/2014-727 z 9. apríla 2015 podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd svojim uznesením č. k. 4 To 58/2015-842 z 23. júna 2015 tak, že odvolanie sťažovateľa odmietol, pričom rovnako tak odmietol aj odvolanie okresného prokurátora v časti týkajúcej sa sťažovateľa. Sťažovateľ proti uzneseniu krajského súdu č. k. 4 To 58/2015-842 z 23. júna 2015 vo výroku, ktorým bolo jeho odvolanie zamietnuté, podal dovolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky svojim uznesením sp. zn. 5 Tdo 58/2016 z 18. augusta 2016 odmietol. V ďalšom sťažovateľ podal na okresnom súde návrh na obnovu konania, ktorý okresný súd uznesením sp. zn. 5 Nt 129/2016 z 15. júna 2017 zamietol. Krajský súd svojim uznesením sp. zn. 2 Tos 77/2017 z 9. augusta 2017 rozhodol o zamietnutí sťažovateľom podanej sťažnosti smerujúcej proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 5 Nt 129/2016 z 15. júna 2017. V ostatnom podal sťažovateľ ústavnému súdu sťažnosť.

3. Sťažovateľ v podanej sťažnosti poukázal na skutočnosť, že v návrhu na obnovu konania v jeho právoplatne skončenej trestnej veci uviedol dve nové skutočnosti, ktoré podľa jeho názoru zakladali dôvod obnovy konania a ktoré sa týkali výpovedí svedkyne [REDAKOVANÉ] a odsúdenej [REDAKOVANÉ], ktoré v pôvodnom konaní (teda v trestnej veci sťažovateľa vedenej pred okresným súdom pod sp. zn. 1 T 151/2014, pozn.) vypovedali odlišne ako v iných trestných konaniach. Práve zmena výpovedí, resp. odlišnosti, ktoré uvádzali tieto osoby v rámci svojich výpovedí v iných trestných konaniach,

mali byť podľa sťažovateľa dôvodom obnovy konania aj v jeho právoplatne skončenej trestnej veci.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na spravodlivý proces priznané čl. 46 ods. 1 ústavy SR uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Tos/77/2017 z 9/8/2017 porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Tos/77/2017 z 9/8/2017 sa zrušuje a ukladá sa Krajskému súdu v Bratislave, aby vo veci konal a rozhodol.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti, alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

7. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde... Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

9. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie

ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

10.1 Krajský súd v uznesení sp. zn. 2 Tos 77/2017 z 9. augusta 2017 v podstatnom dôvodil:

„Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací na podklade riadne a včas podanej sťažnosti oprávnenou osobou, preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 písm. a/, b/ Tr. poriadku jednak správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Z pripojeného spisu krajský súd zistil, že súd prvého stupňa vo veci postupoval správne a zákonne, konal verejné zasadnutie v neprítomnosti odsúdeného vzhľadom na jeho vyhlásenie zo dňa 09.05.2017.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu, by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 399 ods. 1 písm. b/ Tr. por. súd návrh na povolenie obnovy konania odmietne, ak smeruje len proti rozhodnutiu alebo výroku, ohľadne ktorého obnova konania nie je prípustná.

Podľa § 399 ods. 2 Tr. por. súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394 Tr. por.

K povoleniu obnovy konania v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. je potrebné uviesť, že v takomto konaní dochádza preskúmaniu skutočností, či podnet na obnovu konania obsahuje nové skutočnosti, ktoré v predchádzajúcom samotnom konaní boli súdu neznáme, a ktoré by mali vplyv na rozhodnutie vo veci samej. V konaní o povolení obnovy konania

neplatí revízny princíp, podľa ktorého by bol súd oprávnený skúmať správnosť všetkých výrokov napadnutého rozhodnutia.

V danej trestnej veci sťažnostný súd preskúmal dôvodnosť podania odsúdeného a konštatuje zhodne ako súd prvého stupňa, že uvedené dôvody nie sú skutočností nového významného charakteru, ktoré by mohli viesť k zmene právoplatného rozhodnutia súdov.

Predmetná trestná vec vo vzťahu k otázke viny prešla preskúmaním súdov tak Krajského súdu Bratislava, ako aj Najvyššieho súdu SR. Výpoveď svedkyne [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] vykonanej po právoplatnom odsúdení v inej trestnej veci v samom základe nemi nič na skutočnosť, že odsúdený bol uznaný vinným okrem iného aj na základe výpovedi tejto svedkyne po poučení o význame krivej výpovedi. Nejde vzhľadom k obsahu jej výpovedi zo dňa 25.08.2016 o dôkazy súdu doposiaľ neznáme.

Výpoveď spoluodsúdenej [REDAKOVANÉ] zo dňa 19.12.2016 vykonaná v inej trestnej veci vo vzťahu k [REDAKOVANÉ] treba hodnotiť z pohľadu hodnotenia nových skutočností ako skutočnosť nie nového charakteru, pričom vina odsúdeného v pôvodnom konaní bola preukázaná okrem jeho výpovedi aj znaleckým dokazovaním.

Inštitút obnovy konania je striktné viazaný na preukázanie nových skôr neznámych dôkazov, čo sa v posudzovanej veci sa nepodarilo dosiahnuť. Súd rozhodujúci o sťažnosti poukazuje na odôvodnenie písomného vyhotovenia napadnutého uznesenia, ktoré si v celom rozsahu osvojuje.

Krajský súd po preskúmaní celého konania dospel preto k záveru, že súd prvého stupňa postupoval správne, a preto sťažnosť odsúdeného [REDAKOVANÉ] zamietol ako nedôvodnú. “

10.2 Okresný súd v uznesení sp. zn. 5 Nt 129/2016 z 15. júna 2017 v podstatnom dôvodil:

„V súvislosti s písomným návrhom odsúdeného, listinným materiálom a s prihliadnutím na priebeh a výsledky verejného zasadnutia zo dňa 15. 6. 2017 musí súd konštatovať nasledovné:

Dôvodom pre povolenie obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. por. je to, že vyjdú najavo skutočností alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy o sebe alebo v spojitosti so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine

alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Skutočnosťou predtým neznámou sa rozumie objektívne existujúci jav, ktorý je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci.

Dôkazom predtým neznámym sa rozumie predovšetkým dôkaz, ktorý nebol vykonaný v pôvodnom konaní, ale aj dôkaz síce v pôvodnom konaní vykonaný, ale s novým obsahom, pričom za nové nemožno považovať také skutočnosti a dôkazy, ktoré sú zistiteľné z obsahu spisu, a to ani v takom prípade, keď sa súd s nimi v pôvodnom rozhodnutí nevysporiadal alebo ich prehliadol, prípadne sa mýlil pri ich hodnotení alebo ich vyhodnotil nesprávne.

Samotné konanie o povolení obnovy konania sa teda obmedzuje na zistenie, či vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme a súčasne neplatí revízny princíp - súd nie je oprávnený skúmať správnosť všetkých výrokov napadnutého rozhodnutia, t. j., úlohou súdu v takomto konaní je:

a/ zistiť, či vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme,

b/ či tieto nové skutočnosti alebo dôkazy by mohli same osebe alebo v spojitosti so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Ohľadom prvej podmienky je v danom konkrétnom prípade celkom zrejmé, že tunajší prvostupňový súd sa v pôvodnom konaní musel vysporiadať s celým radom priamych i nepriamych dôkazov, pričom ani odvolací súd /Krajský súd v Bratislave/ vo svojom rozhodnutí v danej veci nezistil žiadne pochybenia pri hodnotení dôkazov a pri následnom ustálení otázky viny odsúdeného [REDAKOVANÉ], ktorý záver si v konečnom dôsledku osvojil aj Najvyšší súd SR v rámci rozhodnutia o odmietnutí dovolania, je teda zrejmé, že domáhanie sa povolenia obnovy konania na základe vyššie uvedenej okolnosti /údajné rozporné tvrdenia [REDAKOVANÉ] - pracovníčky [REDAKOVANÉ]// nie je možné považovať za takú novú skutočnosť alebo nový dôkaz súdu skôr neznámy v zmysle zákonného ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por., v ktorej súvislosti súd opätovne upozorňuje na fakt, že predmetnému

právoplatnému odsúdeniu predchádzalo rozsiahle dokazovanie a viacnásobné vyhodnotenie dôkazov tunajším súdom, odvolacím súdom a i Najvyšším súdom SR.

Vo vzťahu k druhej podmienke je teda možná konštatácia, že záporné zodpovedanie prvej otázky /absencia zistenia relevantnej novej skutočnosti alebo nového dôkazu/ fakticky vylučuje možnosť skúmania otázky prípadného iného rozhodnutia o vine alebo treste v danej trestnej veci.

Uvedený rozbor zistených skutočností teda smeruje k záveru, že neboli splnené podmienky zákonného ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por., a to v tom zmysle, že nevyšli najavo také skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr nežnáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojitosti so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Súd dôsledne zvážil všetky okolnosti a dospel k názoru, že v danom prípade absentujú podmienky pre povolenie obnovy konania podľa § 394 Tr. por., čo je zrejmé z uvedeného rozboru požiadaviek zákonného ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por., preto súd návrh odsúdeného [REDAKOVANÉ] na povolenie obnovy konania v trestnej veci tunajšieho súdu, sp. zn. 1T/151/2014, zamietol ako nedôvodný tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.“

11. V prvom rade musí ústavný súd poznamenať, že kritériom aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru je materiálna povaha predmetu konania. Aplikácia uvedeného článku dohovoru prichádza do úvahy iba v prípade, že ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o občianskych právach alebo záväzkoch, prípadne o oprávnenosti trestného obvinenia. Nie je pritom rozhodujúce, či v okolnostiach konkrétneho prípadu rozhoduje všeobecný súd alebo iný orgán verejnej moci, a taktiež nie je rozhodujúca ani povaha zákona, ktorý upravuje predmet daného konania, rovnako tak ani povaha strán (účastníkov konania), resp. povaha právneho vzťahu, o ktorý v danej veci ide.

12. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) možno vyvodiť, že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných

prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj obnovu konania (IV. ÚS 382/09, I. ÚS 5/02, obdobne aj rozsudky ESLP Kulnev v. Rusko, rozhodnutie z 18. 3. 2010, č. 7169/04, Rudan v. Chorvátsko, rozhodnutie z 13. 9. 2001, č. 45943/99), pretože rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [pozri aj Svák, J.: Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Žilina: Poradca podnikateľa 2003, s. 370 – 371, ktorý v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci Callaghan c. Spojené kráľovstvo z 9. 5. 1985, Décisions et rapports, č. 60 (IV. ÚS 403/09)]. Článok 6 ods. 1 je aplikovateľný až na obnovené konanie.

13. S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade s doterajšou rozhodovacou praxou ústavného súdu (I. ÚS 5/02, IV. ÚS 382/09, IV. ÚS 287/2010, IV. ÚS 117/2011) preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd postup krajského súdu v jeho napadnutom rozhodnutí po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol kvalifikovať ako porušenie práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Inými slovami, v prípade rozhodovania všeobecných súdov o povolení obnovy konania podľa § 398 a nasl. Trestného poriadku vrátane zohľadnenia zákonných podmienok tento postup umožňujúcich podľa § 393 a nasl. Trestného poriadku nejde o typ súdneho konania spadajúceho pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru podaním ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, v dôsledku čoho ústavný súd konštatuje absenciu vecnej príslušnosti medzi právom sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého porušenie namieta, a napadnutým rozhodnutím krajského súdu. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti spočívajúcej v namietaní porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

14. Podľa § 394 ods. 1 zákona č. 301/2005 Trestný poriadok v znení neskorších predpisov obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr

neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

15. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

16. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení je napadnuté rozhodnutie krajského súdu aj náležite odôvodnené. Krajský súd vo svojom napadnutom rozhodnutí právne vyčerpávajúcim a ústavne súladným spôsobom zdôvodnil, prečo nepovažoval sťažovateľom predstreté dôvody obnovy konania za spôsobilé na povolenie obnovy konania v jeho právoplatne skončenej trestnej veci, a to z toho dôvodu, že nešlo o dôkazy vo veci konajúcim súdom neznáme, čím tak nedošlo k naplneniu Trestným zákonom predpokladaných podmienok tohto konania. Aj ústavný súd je zhodne s názorovým postojom všeobecných súdov toho názoru, že obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý je zameraný na revíziu skutkových okolností, podporených dôkazmi, ktoré neboli v pôvodnom konaní súdu známe, a nie revízie právneho posúdenia už raz vykonaných dôkazov a ich dopadu na trestnoprávnu zodpovednosť sťažovateľa, k čomu je a priori určené aj odvolanie ako riadny opravný prostriedok a dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok. Naostatok k právnemu posúdeniu okolností sťažovateľovej trestnej veci sa vyjadril aj ústavný súd vo svojom uznesení č. k. II. ÚS 193/2017-16 zo 16. marca 2017 preskúmajúc uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tdo 58/2016 z 18. augusta 2016, ktorým bolo odmietnuté sťažovateľom podané dovolanie a ktorý sťažovateľom podanú sťažnosť odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

17. V súvislosti so sťažovateľom deklarovanej nespokojnosti s rozhodnutím krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru

ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Po analýze napadnutého rozhodnutia krajského súdu ústavný súd hodnotí ním predstreté právne závery odôvodňujúce nesplnenie podmienok potrebných na povolenie obnovy konania ako zákonné a ústavne súladné. Inými slovami, z pohľadu ústavného súdu nemožno považovať právne závery krajského súdu za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené, v dôsledku čoho ústavný súd konštatuje, že nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto sťažnosť sťažovateľa v tejto jej časti taktiež odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

18. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v nej uvedených. Zároveň stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti (zrušenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu, vrátenie veci krajskému súdu na ďalšie konanie a pod.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. decembra 2017